

ΟΜΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΕΛΛΑΣ Ε, ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ὑπὸ

Η. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ.

Ἐκδίδεται διευκρενασμένη καὶ μετ' ᾠμάτων

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΗΘΟΠΟΙΟΥ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Η « ΠΡΟΟΔΟΣ »

1876.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΒΕΡΤΕΝΙΔΗΣ, πατὴρ τῆς Φαίδρας.

ΦΑΙΔΡΑ, μνηστὴ τοῦ Ὀλυμπίδου.

ΟΛΥΜΠΙΔΗΣ.

ΣΟΦΙΑ, ὑπηρέτρια τῆς Φαίδρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ, ὑπηρέτης τοῦ Ὀλυμπίδου.

Εἷς ὑπηρέτης.

ΟΜΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ.

*Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν καλῶς διεσκευασμένην
μετὰ θυρῶν ἀγρουσῶν εἰς διάφορα δωμάτια.*

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΟΦΙΑ (μόνη).

ΣΟΦΙΑ. Ἀχ! ἡ χειροτέρα ζωὴ εἰς τὸν κόσμον εἶναι
τῆς δούλας· δὲν ἔχει μίαν στιγμὴν ἀνάπαυσιν. Πότε
εἰς τὴν Κουζίνα, πότε εἰς τὸ σιδῆρωμα, καὶ πότε εἰς τὸ
σφουγγάρισμα. Σκλάβα ἀλευθέρωτη. Καὶ διατί; Διότι
εἶσαι δούλα, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος. Σάνπως αἱ δούλαις
ἐφύτρωσαν ἀπὸ τὰ λάχανα, καὶ ἔχουν ψυχὴν κολοκυ-
θένια. Ἀχ! δυστυχισμένοι δοῦλοι ἀρσενικοὶ καὶ θη-
λυκοὶ, καὶ τί δὲν ὑποφέρετε; ὀλιγότερον ὅμως οἱ ἀρ-

σενικοί, γιατί κάμμιὰ φορὰ βγαίνουν ἔξω καὶ ξεσκάνε, ἀμ' ἐμεῖς αἱ θηλυκὲς, ἅχ οἱ καϋμένες ὑποφέρουμε τὸ δι-
 άβολόν μας κλεισμέναις χρόνον καιρὸν μὲς τὸ σπῆτι· ἂν
 ἔβγοῦμε καὶ κάμμιὰ φορὰ ἔξω, σοῦ λένε πῶς πῆγε νὰ
 εὔρη τὸν ξάδελφόν της, ἂν τραγουδῇς σιγὰ σιγὰ
 στὸ μαγειριὺ, λέγουν, νά! θυμήθηκε τὸν ἀγαπητικό της,
 καὶ βέβαια οἱ Κυράδες πρέπει νὰ τραγουδοῦν, αἱ Κυρά-
 δες πρέπει νὰ χορεύουν, αἱ Κυράδες ἔστὸν περίπατο, αἱ Κυ-
 ράδες πρέπει νὰ τὰ κάνουν ὅλα! Καὶ γιὰ μᾶς ταῖς δού-
 δαις, μᾶς θέλουν μάτια μου νὰ ἤμασθε ἄσχημες, νὰ
 μὴ τραγουδοῦμε, νὰ μὴ μιλοῦμε μὲ κἀνένανε, νὰ μὴ
 κάνουμε τὸ ἓνα, νὰ μὴ κάνουμε τὸ ἄλλο, καὶ νὰ μᾶς
 ἔχουν σὰν ζῶα. Καλὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς κάμμιὰ φορὰ...
 ἃς ἦναι δά... Ἡ μικρὴ μου ἡ Κυρὰ σήμερα, δὲν θέλει
 νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸν καθρέπτην, στολίζεται, στολίζε-
 ται, καὶ στολισμὸ δὲν ἔχει, γιὰτὶ καθὼς ἄκουσα, σή-
 μερα περιμένει τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἅχ!.. καὶ τί χαρὰ
 νὰ τὴν ἔχει.. Καὶ βέβαια! αὐταῖς αἱ Κοκῶναις ἔχουνε τὴν
 χάριν... Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ ἔρῃσκειται κἀνεις νὰ μοῦ
 πῇ καὶ ἴμένα κἀνένα γλυκὸ λογαράκι, καὶ μάλιστα κα-
 θὼς εἶμαι καὶ ἔγὼ σήμερα στολισμένη, ἔμπορῶ νὰ τρελ-
 λάνω τὸ καλλίτερο Τζόβενο· διὰ νὰ ἴδῶ στὸν καθρέ-
 πτην· (ἀναβαίνει εἰς ἐν κάθισμα, καὶ βλέπουσα εἰς
 τὸν καθρέπτην, κἀμνει διαφόρους κομικὰς κινήσεις).
 Ἄχ! μου ψυχὴ εὐμορφιά! Καλὲ διὲς μάτια γιαιστερὰ
 καὶ μαῦρα... Ἄς ἤμouνα καὶ ἔγὼ Κυρὰ, καὶ τότε τὰ κου-

Ξεντιάζαμε, μὲ τὴν κοκωνίτσα Φαίδραμας, (βλέπουσα εἰς τὸν καθρέπτην τραγωδεῖ).

« Αὐτὰ τὰ μαῦρα μάτια, ποῦ μὲ κυττάζουρε
Χαμήλωσέτα, φῶς μου, γλατὶ μὲ σφάζουρε ! »

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΒΕΝΣΕΝΙΑΔΗΣ καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΒΕΡ. (εἰσερχόμενος καὶ βλέπων αὐτὴν ἀπορεῖ)
Σοφία ! τί κάμνεις αὐτοῦ ;

ΣΟΣ. (προσποιουμένη ὅτι ζητεῖ τι ὀπισθεν τοῦ καθρέπτου). Τίποτε ἀφέντη ! μοῦ ᾤφνηκε πῶς εἶδα ἓνα σκορπιὸ ἐπάνω ᾽ς τὸν καθρέπτη... (καταβαίνει).

ΒΕΡ. Πήγαινε νὰ ἰδῇς τί κάμνει ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἔλα νὰ μὲ εἰπῇς.

ΣΟΦ. Ἀμέσως ἀφέντη. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΒΕΡΣΕΝΙΑΔΗΣ (μόνος).

ΒΕΡ. (ἐξάγων ἐπιστολήν), Ἄς ἰδῶμεν τὶ μᾶς γράφει ὁ συμπέθερός μου. (ἀναγινώσκει) « Φίλτατέ μου !
» Σήμερον σᾶς στέλλω τὸν υἱόν μου, ὅστις ἐνδίδων εἰς
» τὴν θέλησίν μου στέργει νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς φιλτά-
» της σας Φαίδρας ! Ὡν ὅμως ἀλλοκότου καὶ λίαν ἰ-

» διοτρόπου χαρακτῆρος, θέλει νὰ εἰσέλθῃ ἄγνωστος
 » εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ ἰδῇ πρῶτον καὶ δοκιμάσῃ
 » τὰς διαθέσεις τῆς μελλονύμφου του. Πρὸς τὸν σκοπὸν
 » τοῦτον ἀπεφάσισε νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ παίξῃ ὅχι τόσον
 » εὐάρεστον πρόσωπον. Ὁ μικρὸς μου πανοὔργος θέλει
 » σᾶς παρουσιάσῃ τὸν ὑπηρέτην του ἀντ' αὐτοῦ, αὐτὸς
 » δὲ ἀκολουθεῖ ὡς θεράπων. Ματαίως προσεπάθησα νὰ
 » τὸν ἀποτρέψω ταύτης τῆς δοκιμῆς λέγων πρὸς αὐ-
 » τὸν ὅτι ἡ φιλτάτη σας Φαίδρα εἶναι νεᾶνις πεπροικι-
 » σμένη διὰ τῶν σπανίων ἐκείνων ἀρετῶν αἵτινες εἰσὶν ὁ
 » καλλίτερος στολισμὸς διὰ μίαν σύζυγον· τοῦ κάκου ὅ-
 » μως. Ἐπέμενε, ἐπέμενε. Ἐκρίνα λοιπὸν καλὸν νὰ σοὶ
 » ἀναγγείλω τὴν πονηρίαν του ταύτην, καὶ συνάμα νὰ
 » σὲ παρακαλέσω ὅπως ὑποδεχθῇς τὸν μικρὸν πανοὔρ-
 » γον ἀξίως τῆς πανουργίας του. Ὁ συμπέθερός σας
 » ΓΕΩΡ. ΟΛΥΜΠΙΔΗΣ». — Ἄ ! ἔχομεν κι' ἄπ' αὐτὰ κύ-
 ριε Ὀλυμπίδη ! Ἄν καὶ ἐπαρχιώτης, βλέπω ὅτι δὲν
 στερεῖται τῆς λεπτότητος ἐκείνης ἣτις διακρίνει, ὡς λέ-
 γουσι, τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν. Καλὰ μικρὲ κατεργάρη !
 Κόπιασε νὰ μᾶς δοκιμάσῃς πρὶν ἢ παραδώσῃς τὴν τρυ-
 φερὰν σου καρδίαν θῦμα εἰς τὸν βωμὸν ἀναρμόστου ὑμε-
 ναίου. (κράζει) Σοφία !

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΒΕΡΣΕΝΙΑΔΗΣ καὶ ΣΟΦΙΑ (εἰσερχομένη).

ΒΕΡ. Λοιπὸν τί κάμνει ἡ φιλτάτη μου Φαίδρα ; ἡ
 διάθεσίς της πῶς εἶναι ;

ΣΟΦ. Πολὺ καλὰ. Σήμερα μάλιστα ἔχει μεγάλη διάθεσι.

ΒΕΡ. Καλὰ ! πήγαινε καὶ ἀμέσως ἐπιστρέφω. Ἄν ἔλθῃ ἡ Φαίδρα ἃς μὲ περιμένῃ ἐδῶ. (φεύγει).

ΣΟΦ. Πολὺ καλὰ ! Ἄμῃ δά. Ἦθελε νὰ τοῦ εἰπῶ πῶς ἡ κόρη του δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ γιὰτί νὰ τὸν λυπήσω ! Ἄς νὰ μὴ.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΦΑΙΔΡΑ καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΦΑΙΔΡ. Διατὶ ἔφυγες, Σοφία, ἐνῶ σὲ ἤθελον ;

ΣΟΦ. Εἶδα τὸν ἀφέντη ποῦ ἦλθε, καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ μήπως μὲ θέλει τίποτε.

ΦΑΙΔΡ. Ἦτο ὁ πατὴρ μου ; Σὲ ἠρώτησε δι' ἐμέ ;

ΣΟΦ. Μάλιστα μ' ἐρώτησε γιὰ τὴν διάθεσί σου, καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα πῶς ἔχετε πολλὴ διάθεσι. Κύτταξε μὴ μὲ βγάλης ψεῦτρα.

ΦΑΙΔΡ. Καὶ διατὶ ν' ἀπατᾷς τὸν καλόν μου πατέρα ;

ΣΟΦ. Ὅχι, κυρά μου, δὲν τὸν ἀπατῶ τοῦ εἶπα μονάχα, ὅτι ἐπίστευα πῶς θὰ εἶχατε καλιτέρα διάθεσι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ καλοῦ σας.

ΦΑΙΔΡ. Ἡ ἡμέρα αὕτη εἰς ἐμὲ φαίνεται πολὺ διαφορετικά.

ΣΟΦ. Καλὲ τί λές, Κυρά ; ἓνας γαμπρὸς πλούσιος, νέος, εὐγενὴς καὶ καλοκαμωμένος . . .

ΦΑΙΔΡ. Ἐκτιμῶ τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα δὲν δὲν μὲ ξιπάζουν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ τρέμω εἶναι ἡ νεότης καὶ ἡ ὥραιότης.

ΣΟΦ. Πῶς ; δὲν σοῦ ἀρέσει νὰ ἔχῃς νέον καὶ εὐμορφον ἄνδρα ;

ΦΑΙΔΡ. Ἀλλὰ συνάμα καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷ. Ἀλλως τὰ φυσικὰ αὐτὰ προτερήματα εἶναι λίαν ἐπικίνδυνα.

ΣΟΦ. Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρά, γιὰτὶ ἐγὼ ἡ κακομοίρα δὲν καταλαβαίνω ἀπὸ τέτοιαις ντελικάτέτζες. Ἐγὼ νὰ εἶχα τὴν τύχη σας θὰ ᾗχόρευα σήμερα ὅλην τὴν ἡμέρα. (καθ' αὐτήν). Νάζια μου κάνεις. Μάτια μου ! καὶ πῶς τῆς μοιάζουν !

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΒΕΡΣΕΝΙΔΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΒΕΡΣ. (εἰσερχόμενος.) Ἦκουσες, Κώστα ; Νὰ μὲ εἰδοποιήσης ἅμα φθάση.

ΦΑΙΔΡ. Ποῖος, πάτερ μου ;

ΒΕΡΣ. Καλὴν ἡμέραν, Φαίδρα ! Πῶς εἶσαι σήμερον ;

ΦΑΙΔ. Ὅχι ἐντελῶς καλὰ, πάτερ μου. Ἀλλὰ ποῖος θὰ φθάση ;

ΒΕΡΣ. Ὁ κύριος Ὀλυμπίδης. Ἐλαβον ἐπιστολὴν τοῦ πατρός του. Εἶναι ἐδῶ, καὶ ὅπου καὶ ἂν ᾔναι θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

ΦΑΙΔΡ. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχω . . . ἀλλὰ δὲν εἶμαι καλὰ, πάτερ μου.

ΒΕΡΣ. Τί, μήπως σὲ φοβίζει ὁ γαμβρός, Φαίδρα ;

ΣΟΦ. Καλὲ δὲν βαρύνεσαι, ἀφέντη. Ἐῖναι πρᾶγμα αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ φοβηθῇ κάνεις ; . . . γαμβρός ! ἐγὼ ἢ καὺμένη δὲν τὸν φοβοῦμαι . . . λέω τὴν ἁμαρτία μου.

ΒΕΡΣ. Ἄκουσε, Φαίδρα. Ὁ κύριος Ὀλυμπίδης εἶναι πλήρης ἐξαιρέτων προτερημάτων . . . Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω προσωπικῶς . . . Ἀλλ' ἤκουσα πολλοὺς ἐλθόντας ἐκ Πατρῶν νὰ διαβεβαιῶσι τοῦτο. Ἐπειτα ὁ πατήρ του εἶναι ἀδελφός μου σχεδόν . . . καὶ ἂν ὁ υἱός του δὲν ἦτο ἀντάξιός σου, ἔσο βεβαία ὅτι ὁ ἴδιος ἤθελε μὲ ἀποτρέψει αὐτοῦ τοῦ συνοικεσίου· ὁ γέρων Ὀλυμπίδης σὲ ἐκτιμᾷ πολὺ Φαίδρα μου. Τοῦτο, νομίζω ὅτι τὸ ἠξεύρεις. Ὁ φίλος μου Γεώργιος εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ τίμιος ἐνταυτῷ.

ΦΑΙΔΡ. Πλὴν δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἐγὼ τρέμω διὰ τὸν υἱόν. Δὲν τὸν γνωρίζω τὸν νέον, ὦ πάτερ, καὶ πρὶν δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου . . . ἤθελα κάπως...

ΒΕΡΣ. Νὰ τὸν ἐξετάσης ἰδίους ὄμμασι ;

ΦΑΙΔΡ. Δηλαδὴ . . . καθαυτὸ ὄχι . . . ἀλλὰ . . .

ΒΕΡΣ. Σὲ ἠννόησα, κόρη μου. Καὶ νὰ σὲ εἰπῶ, τοῦτ' αὐτὸ ἐπιθυμῶ κάπως καὶ ἐγώ. Ἐχω τὸν λόγον μου. Ὅχι δὴθεν ὥς ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ νέου. ἀλλὰ . . . ἔχω τέλος πάντων καὶ ἐγὼ τὸν λόγον μου.

ΦΑΙΔΡ. Πόσον εἴσθε καλὸς, πάτερ μου ! (τὸν χαδεύει)

ΣΟΦ. (καθ' ἑαυτήν). Νάζιχα ! Καὶ νὰ σοῦ πῶσαν δὲν θὰ μ' ἔμελλε !

ΒΕΡΣ. Ἄς ἴδωμεν ὅμως τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῆς νὰ τὸν ἐξετάσης ἀνέτως καὶ ἀσφαλῶς.

ΣΟΦ. Αὐτὸ εἶναι σὰν κ᾿ἔπῳς δύσκολο.

ΒΕΡΣ. Γνωρίζεις κανένα τρόπον; τρόπον δηλαδὴ ὅπου νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ σὲ γνωρίζῃ;

ΦΑΙΔΡ. Δὲν ἤξεύρω, οὔτε δύναμαι νὰ εὔρω.

ΣΟΦ. Μπᾶ! τόσον μικρὸ πρᾶγμα δὲν ἔμπορῆς ναῦρης; Νὰ, κρύψου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ.

ΦΑΙΔΡ. Ἀνόητη!

ΣΟΦ. Ἄ! ἔχεις δίκαιον. Δὲν κάνει γιατί ἔμπορεῖ νὰ χαλάσῃς τὸ φουστάνι σου.

ΒΕΡΣ. Ἄ! τὸ εὔρον! . . . ωραία ἰδέα!

ΦΑΙΔΡ. Ποία, πάτερ μου;

ΒΕΡΣ. Ἐσχέφθην μίαν συνομωσίαν. Ἀλλὰ πρέπε. μᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡ Σοφία.

ΣΟΦ. Τί; συνωμοσία; ἐπανάσσει; Ἀκοῦ; ἐκεῖ. Ἐγὼ εἶμαι γεννημένη γιὰ τέτοια πράγματα. Καὶ ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ βάζω καὶ ψεύτικα μουστάκια καὶ γίνομαι σωστὸς φαντάρος.

ΒΕΡΣ. Ὅχι, ὄχι. Μίαν μεταμόρφωσιν. Ὁ Ὀλυμπίδης δὲν γνωρίζει τὴν νύμφην. Λοιπὸν ἂς τοῦ παρουσιάσωμεν τὴν Σοφίαν. Σὺ δὲ, Φαίδρα, νὰ λάβῃς τὴν θέσιν τῆς καὶ νὰ γίνῃς ἡ ὑπηρέτρι.

ΦΑΙΔΡ. (χειροκροτοῦσα). ὦ! ὠραιότατον σχέδιον!

ΣΟΦ. Πῶς; ἐγὼ νὰ παρουσιασθῶ ὡς γυναῖκα τοῦ Κυρίου Ὀλυμπίδη;

ΦΑΙΔΡ. Σ' ἄρέσει, αἶ ;

ΣΟΦ. Ἀκοῦς ἐκεῖ δὲν μ' ἄρέσει.

ΦΑΙΔΡ. Κύτταξε ἐκεῖ τὴν ἀηδῆ !

ΣΟΦ. Τί νὰ ἰδῇ, Κυρά ; τί νὰ ἰδῇ ; Ὅτι κ' ἂν ἰδῇ ἐγὼ δὲν εἶμαι . . .

ΒΕΡΣ. Δηλαδῆ, ἀνόητη, νὰ ἰδῇ ἂν ἡξεύρης νὰ παίζης καλὰ τὸ μέρος σου.

ΣΟΦ. Καὶ πῶς τάχατες, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα ; Ἐχὼ καὶ ἐγὼ κορμάτι παρουσιαστικό. Ἐννοῖα σας καὶ ἑξέυρω ἀπὸ κόσμος. Τὸ πᾶν εἶναι ἡ ἀρχοντιά, ἡ σοβαρότης καὶ ἡ εὐγένεια. Τί ; εἶναι τάχα μεγάλη τέχνη νὰ ξέρη κανεὶς νὰ ὕβγῃ μπροστὰ σὲ δύο ἀνθρώπους ;

ΦΑΔΡ. ὦ ! θὰ κάμης ἄριστα τὸ μέρος σου· δὲν ἀμφιβάλλω.

ΣΟΦ. Ὡς γιὰ μένα μὴ σὲ μέλλει, Κυρά. Σὺ κύτταξε νὰ κάμης καλὰ τὸ ὀδικό σου. Θᾶχης νὰ κάμης μὲ ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς κουζίνας.

ΦΑΙΔ. Ἐλπίζω νὰ μὴ λάβω ἀνάγκην μεγάλης σπουδῆς.

ΣΟΦ. Ἐτσι σοῦ φαίνεται, (καθ' ἑαυτόν) Οὔτε ἓνα ποτῆρι νερὸ δὲν ἑξέρει νὰ φέρῃ... ἄχ !

ΒΕΡΣ. Λοιπὸν, κορίτσι, εἴμεθα σύμφωνοι. Πηγαίνετε νὰ ἐνδυθῆτε, διότι ὁ Ὀλυμπίδης ὑποῦ καὶ ἦναι ἐφθασε.

ΦΑΙΔΡ. Πηγαίνω ἀμέσως.

ΣΟΦ. Γιὰ στᾶσου ! Δὲν ἐσυνῆθήκαμε τὸ σπουδαιότερο.

ΒΕΡΣ. Ποῖον εἶν' αὐτό ;

ΣΟΦ. Ἄν τύχη καὶ ὁ κύριος Ὀλυμπίδης μ' ἐρωτευ-
θῇ . . . τότε ;

ΦΑΙΔΡ. ὦ ! δὲν εἶναι φόβος, ἔννοιά σου.

ΣΟΦ. Μὴ τὸ λές αὐτὸ, Κυρά. Καρμυῖά πορὰ ὁ ἔρωτας
πιάνεται κι' ἀπὸ. Ποιὸς τὸ ξέρει ; Ἄπορρεῖ ἡ ὠ-
ραιότης μου νὰ κάμη ἐνέργεια.

ΒΕΡΣ. Μήπως ἡ ὠραιότης σου εἶναι συναμική ;

ΣΟΦ. Ἄπορρεῖ νὰ μὴν εἶναι σημαντική . . . μὰ σὰν
βάλλω ἄπορρετὰ μερικά πραγματάκια ἄδικά μου ἄπο
ἔξερω, ἄπορρεῖ νὰ τοῦ σηκώσω τὸ μυαλό. Μὴ γελάτε !
Εἶμαι ἄξια νὰ τὸν κάμω νὰ μοῦ ζητήση χωρὶς ἄλλο τὸ
χέρι μου.

ΒΕΡΣ. Καὶ σὺ δόσε του το.

ΦΑΙΔΡ. (γελάσῃ). Ναι, ναι.

ΣΟΦ. Μὴ γελάς, κυρά, γιὰτὶ ἄπορρεῖ νὰ γίνη αὐτὸ
ποῦ σοῦ λέω.

ΦΑΙΔΡ. Μὰ ναι, ναι. . , Πήγαινε τώρα.

ΣΟΦ. Πηγαίνω ἔτην κάμαρα τῆς ντουαλέτας μου — Σο-
φία, ἔλα νὰ μ' ἐνδύσης.

ΦΑΙΔΡ. Μάλιστα, Κυρά ! (προπορευομένη).

ΣΟΦ. (ἐμποδίζουσα αὐτήν). Στάσου ! ποῦ τρέχεις
ἔτσι ; Ὀλίγο σέβας εἰς τὴν κυρά σου. Ἐγὼ πρέπει νὰ
πάω ἄπορρετὰ.

ΦΑΙΔΡ. Ὀρίστε, ὀρίστε, εὐγενεστάτη ! Συγχωρήσατε
τὸ σφάλμά μου.

ΣΟΦ. Ἀίγα λόγια ! αὐτὸ νὰ ᾔναι τὸ πρῶτο σου καὶ τὸ τελευταῖο, ἀλλέως σὲ διώχνω. Ἐκατάλαβες, χονδρογυναῖκα ;

ΦΑΙΔΡ. Θὰ ᾔμαι προσεκτικῇ, Κυρία, εἰς τὸ ἐξῆς. . . Ὑπομονή ! (ἐξέρχονται).

ΒΕΡΣ. (μόνος) Ἄ ! τώρα ᾔπει καλά. Θὰ διασκεδάσω μαζὺ σου ἀρκετὰ, μικρὲ μου πανοῦργε ! Ἐννοῖα σου καὶ θὰ σὲ πληρώσω μὲ τὸ ἴδιον κίβδηλον νόμισμα. Καὶ τὸν πλέον ἀγροῖκον τῶν Πατρῶν ἂν ἔχης ὡς ὑπηρετήν σου, δὲν πιστεύω νὰ ᾔναι κτήνος καλλίτερον τῆς νύμφης ὁποῦ θὰ σοῦ παρονσιάσω. Ἀφ' ἐτέρου ὁμως εἶμαι καὶ πολὺ εὐχαριστημένος δι' αὐτὴν τοῦ τὴν πανουργίαν. Ἡ Φαίδρα μου, ἀφ' ἧς ἡμέρας τῇ ἀνήγγειλον τὸ συνοικέσιον τοῦτο, ἂν καὶ δὲν ἀπεποιήθη, ἐφύλαττεν ὁμως κᾄπως μυστικὴν τινα θλίψιν, φοβουμένη ἴσως μὴ ὁ νυμφίος δὲν τύχῃ τῆς ἀρεσκείας της. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἱκανοποιῶ τοὺς πόθους της, διασκεδάζω τοὺς φόβους της καὶ γελῶ συγχρόνως σρέφων τὸ ἐφεύρημα τῆς πανουργίας κατὰ τοῦ ἐφευρετοῦ. Ὠραῖα ! Ὠραῖα !

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΦΑΙΔΡΑ καὶ ΒΕΡΣΕΝΙΔΗΣ ἔπειτα ΚΩΣΤΑΣ.

ΦΑΙΔΡ. Ἰδοὺ με, πατέρ ! Εἶμαι καλὰ ἔτσι ;

ΒΕΡ. Ἐξάρετα ! Ἄν ἐπιτύχῃς τὸ πρόσωπον τῆς ὁ-

πηρετρίας, Φαίδρα, σοὶ ἀσφαλίζω τὴν θέσιν αὐτῆς.

ΦΑΙΔΡ. ὦ ! σᾶς εὐχαριστῶ ! τοιαύτη ἀποκατάστασις, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν κεντᾷ τὴν φιλοδοξίαν μου.

ΚΩΝΣΤ. (εἰσερχόμενος). Εἰς ὑπηρέτης σᾶς ζητεῖ, Κύριε.

ΒΕΡΣ. Ἄς εἰσέλθῃ.

ΚΩΝΣΤ. (φεύγων) Ἀμέσως.

ΒΕΡΣ. Ἀκουσον, θὰ ᾔηναι ὁ ὑπηρέτης τοῦ Κυρίου Ὀλυμπίδου. Ποῦ εἶναι ἡ Σοφία ;

ΦΑΙΔΡ. Ἐνδύεται. Εἶναι δὲ τόσον βεβαία ὅτι θέλει ἐλκύσει πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου Ὀλυμπίδου, ὥστε ἐκπλήσσεται πῶς ἀφίνω εἰς τοὺς ἱστοὺς τῶν θελγήτρων τῆς τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου. Νομίζω ὅμως ὅτι ἔρχεται ὁ ὑπηρέτης του.

ΒΕΡΣ. (βλέπων πρὸς τὴν θύραν καὶ καθ' ἑαυτόν). Ἄ ! ἀρκετὰ νόστιμος εἶναι ὁ μικρὸς μου κατεργάρης. (πρὸς τὴν Φαίδραν). Λάβε τὴν θέσιν σου καὶ μὴ λησμονήσης τὸ μέρος σου, Σοφία.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΗΣ (ὡς ὑπηρέτης) καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΟΛΥΜΠ. (χαιρετῶν). Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ πρὸς τὸν Κύριον Βερσενίδην ;

ΒΕΡΣ. Μάλιστα, φίλε μου.

ΟΛΥΜΠ. Ὁ Κύριος Ὀλυμπίδης, ὁ κύριός μου, μὲ διέταξε ν' ἀναγγεῖλω πρὸς ὑμᾶς τὴν αἰσίαν ἄφριξίν του.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσφέρῃ τὰς ὑποκλίσεις του.

ΒΕΡΣ. Καὶ διατὶ δὲν ἤλθεν κατ' εὐθείαν ἐδῶ ; τὰ δωμάτιά του εἶναι ἤδη ἕτοιμα.

ΟΛΥΜΠ. Θ' ἀποδεχθῇ βεβαίως μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ὑμετέραν φιλόφρονα προσφοράν, ἀλλὰ κατέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ν' ἀλλάξῃ φορέματα.

ΒΕΡΤ. Τὸ ὄνομά σου ;

ΟΛΥΜΠ. Ἰωάννης, εἰς τὰς ὑμετέρας διαταγὰς.

ΒΕΡΣ. Τῇ ἀληθείᾳ Ἰωάννη, ὡς ὑπηρέτης ἔχεις γλῶσσαν καὶ τρόπους ἀξιοθαυμάστους. Τί λέγεις, Σοφία ;

ΦΑΙΔΡ. Ἐχετε μέγα δίκαιον, κύριέ μου.

ΟΛΥΜΠ. Μεγίστη τιμὴ δι' ἐμὲ, Κυρία.

ΒΕΡΣ. Πρόσεξον, Σοφία, τὴν καρδίαν σου, διότι εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος ὁ νεανίας.

ΦΑΙΔΡ. ὦ ! ἡσυχάσατε, κύριέ μου, καὶ δὲν ἐπικείται οὐδεὶς κίνδυνος.

ΟΛΥΜΠ. Νομίζω, δεσποσύνη, ὅτι δὲν θὰ καταλογίσῃτε ἐπ' ἐμοῦ τὴν εὐμενῇ δι' ἐμὲ ἀξιότητα τοῦ Κυρίου Βερσενίδου, ἔνεκα τῆς ὁποίας δὲν προτίθεται καὶ νὰ ὑπερηφανευθῶ.

ΣΟΦ. (ἔσθθεν). Σοφία ! Ποῦ εἶναι ἡ κάλτσες μου ; Ποῦ εἶναι τὸ κρινολῖνο μου τὸ καλὸ ;

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). Ἡ κάλτσες της ! Τὸ κρινολῖνο της ! Μὰ τὸν ὑμέναιον παρὰ πολὺ ἐράσμαι εἰσὶν αἱ πρῶται αὗται λέξεις τῆς μνηστῆς μου.

ΦΑΙΔΡ. Αὐτοῦ ἐπάνω εἶναι, κυρά.

ΒΕΡΣ. Λοιπὸν, Σοφία, τὶ ἀπαντᾷς εἰς τὴν παρατήρησίν του ;

ΦΑΙΔΡ. Ὅτι ἡ μετριοφροσύνη του τῷ περιποιεῖ ἀληθῆ τιμὴν.

ΟΛΥΜΠ. Μετριοφροσύνη, Κυρία, ἐπὶ ψευδῶν ἐπαίνων θὰ ᾔτο γελοῖον πρᾶγμα.

ΒΕΡΣ. Καλὲ τί χρειάζονται τώρα τόσαι φιλοφροσύναι ! τόση ἐπιμελημένη λεπτότης ! Μὰ τὴν ζωὴν μου μεταξὺ ὑπηρετῶν εὐγένειας καὶ ἀδρότης εἶναι γελοῖον πρᾶγμα ! Σοφία καὶ Γιάννη, Γιάννη καὶ Σοφία, καὶ οὕτω γνωρίζεσθε καλλίτερα φερθῆτε μὲ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὴν θέσιν σας, καὶ ἀντὶ τοῦ σεῖς καὶ ὑμεῖς καὶ δεσποσύνη καὶ κύριε μεταχειρισθῆτε τὸ Γιάννη, Σοφία, καὶ οὕτω εἴσθε ἐντὸς τοῦ σοιχείου σας (καθ' ἑαυτόν). Ἄν σ' ἀρέσῃ, παληόπαιδο, μασκαρεύσου κι' ἄλλην φοράν.

ΟΛΥΜΠ. Πῶς λέγετε, Σοφία ;

ΦΑΙΔΡ. Ἄς συμμορφωθῶμεν μὲ τὰς παρατηρήσεις τοῦ κυρίου μου. Εἶμαι σύμφωνος.

ΟΛΥΜΠ. Μὲ λύπην μου ὅμως τὸ ὁμολογῶ.

ΣΟΦ. (ἔσθωθεν). Μωρὴ Σοφία ! γιατί δὲν ἐπάστρεψες τὸ κομμοδῖνο μου ; Γιατί ἄφησες ὅς αὐτὴ τὴν κατάστασιν τὴν κάμαρά μου ;

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). ὦ φρασευλογία ! Εἶναι καὶ θυμῶδης ὁ Σατανᾶς ! θεέ μου ! Ὅποια ἄρα Μέγαιρα κρύπτεται ἐκεῖ !

ΦΑΙΔΡ. Ἄμα ἐξέλθετε, Κυρία, θὰ ἔλθω νὰ καθαρίστω.

ΣΟΦ. (ἔσθθεν). Ἄκουσε ! ἅμα καταιβῶ νὰ ἔλθης νὰ τὸ παστρέψης, νὰ φέρης καὶ τὴν σκούπα μαζὺ σου νὰ σκουπίσης, γιὰτὶ εἰμπορῶ νὰ ἔρθω ἐδῶ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

ΦΑΙΔΡ. Μείνατε ἡσυχος, Κυρία.

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). Μείνατε ἡσυχος καὶ ἔχεις νὰ κάμης τοῦ Γιάννη μου καλὰς ῥωμαντικὰς ἐνδείξεις.

ΒΕΡΣ. Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν θυγατέρα μου περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἀφίξεως τοῦ Κυρίου Ὀλυμπίδου. Σὺ, Γιάννη, μένον ἐδῶ, καὶ ἅμα ἔλθῃ ὁ Κύριός σου θέλεις τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ δείξῃ ἡ Σοφία. (φεύγει).

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). Μὰ τὴν ζωὴν μου, πολὺ χαρυστάτη εἶναι ἡ μικρὰ αὕτη ὑπηρέτρια.

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν). Τῇ ἀληθείᾳ πολὺ κομψὸς καὶ εὐγενὴς εἶναι αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης.

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). Ὅσον τὴν βλέπω ἀρχίζω νὰ νοστιμεύωμαι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παίζω.

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν.) Δὲν ἠξέβρω. . . ἀλλὰ, νομίζω πῶς δὲν ἔκαμα κακὰ νὰ παίζω ἐδῶ τὸ πρόσωπον τῆς ὑπηρετρίας.

ΟΛΥΜΠ. Καὶ ἤδη, καλή μου Σοφία, ὅτε προσελάβαμεν ὕψος ἐμπιστοσύνης, εἰπέ μοι, εἶναι ὠραία ἡ Κυρία σου ; τὴν φαντάζομαι ἐξόχου καλλονῆς κόρην, ἀφοῦ ἔχει τὸ θάρρος νὰ κρατῇ σὲ ὡς ὑπηρέτριάν της.

ΦΑΙΔΡ. Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ, Κύριε.

ΟΔΥΜΠ. Γελᾷς; Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι ἀρέσκομαι νὰ
ὁμιλῶ μετὰ σοῦ;

ΦΑΙΔΡ. Ὅλοι οἱ ὑπηρέται ὅσοι ἔρχονται ἐδῶ δι' ὑπο-
θέσεις τῶν κυρίων των μοὶ λέγουν τὴν αὐτὴν ἱστορίαν.

ΟΔΥΜΠ. Ἐγὼ θαυμάζω πῶς δὲν σᾶς τὸ εἶπον ὅλοι
οἱ κύριοι.

ΦΑΙΔΡ. Ἐλα, Ἰωάννη! Ξείσθητι τῶν κολακευτικῶν
φιλοφρονήσεών σας καὶ ἀφήσατέ με νὰ ὑπάγω εἰς τὰ
χρέη μου.

ΟΔΥΜΠ. Μίαν στιγμὴν, ἐρατμιωτάτη Σοφία. Εἶχα
κᾶτι νὰ σὲ εἰπῶ. . . ἀλλὰ δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον.

ΦΑΙΔΡ. Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἠθελον νὰ σοὶ κάμω μερικὰς ἐ-
ρωτήσεις. . . ἀλλ' αἱ φιλοφροσύναι σας μ' ἔκαμαν νὰ τὰς
λησμονήσω ἐντελῶς. . .

ΟΔΥΜΠ. Καὶ ὅμως δὲν μοῦ ἀπηντήσατε εἰς τὴν ἐρώ-
τησίν μου, ἂν ἡ Κυρία σου ᾔναι ὥραία ὡς σύ.

ΦΑΙΔΡ. Πάλιν τὰ ἴδια;

ΟΔΥΜΠ. Μὴ ἐνοχλῇσαι, Σοφία. Ἡ ἐρώτησίς μου ἀ-
ποβλέπει τὸ συμφέρον τοῦ Κυρίου μου.

ΦΑΙΔΡ. Ἄ! τώρα μ' ἔκαμες νὰ ἐνθυμηθῶ τί εἶχον
νὰ σ' ἐρωτήσω· τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ Κύριός σου; Δὲν δύ-
ναμι νὰ τὸν φαντασθῶ ἀνόητον ἢ βλάκκα, ἀφοῦ ἔχει
σᾶς ὑπηρέτην του.

ΟΔΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν). Ἡ ἀνθρᾶ αὐτὴ καὶ καθα-

ρωτάτη γλῶσσά της, ἡ εὐγενὴς αὐτὴ εὐφράδειά της, μὰ τὴν ζωὴν μου, μοὶ φαίνονται πολὺ διὰ μίαν ὑπηρέτριαν.

ΦΑΙΔΡ. Τί σκέπτεσαι ;

ΟΛΥΜΠ. Σκέπτομαι ὅτι εἶναι ἄδικον ὅ,τι βλέπω.

ΦΑΙΔΡ. Καὶ τί βλέπετε ;

ΟΛΥΜΠ. Τὴν πρόνοιαν ἀμαρτάνουσαν.

ΦΑΙΔΡ. Τὴν πρόνοιαν ; Δὲν σὲ ἐννοῶ.

ΟΛΥΜΠ. Ὅτι δὲν θέλεις νὰ ἀπαντήσης εἰς τὴν ἐρώτησίν μου καὶ ὑπεκφεύγεις.

ΦΑΙΔΡ. Σὲ μιμοῦμαι.

ΟΛΥΜΠ. Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ σὲ εἰπῶ ἐγώ; Μήπως ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἰδῇτε τὸν αὐθέντην μου ;

ΦΑΙΔΡ. Μήπως καὶ σεῖς ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἰδῇτε τὴν κυρίαν μου ; Ἄς σιωπήσωμεν λοιπὸν καὶ οἱ δύο, ἀφροῦ καὶ οἱ δύο φρονοῦμεν, ὅτι εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἡ καλλιτέρα ἀπόκρισις εἶναι ἡ σιωπή.

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἦσαν δίκαιοι οἱ φόβοι μου. Δυστυχία μου !

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν.) Ὁ τρόμος μου δὲν ἦτο παράλογος. Ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ !

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΙΩΑΝΝΗΣ (ἐν στολῇ) καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΙΩΑΝ. Ἄ ! Εἰς' ἐδῶ, Γιάννη ; Κ' ἐγὼ 'περίμενα ν᾿ ἔρ-

θης νὰ μὲ πάρῃς. (βλέπων τὴν Φαίδραν). Ἄ ! ᾶ ! ἐ-
κόλλησες βλέπω, χρυσόμυγα εἰς τὴν

ΟΛΥΜ. Συγχωρήσατέ με, κύριε . . . Ἐδῶ ἡ χάριέσσω
Σοφία . . .

ΙΩΑΝ. Ναὶ, ναὶ, τὸ βλέπω. Ἡ εὐμορφοῦλα αὐτὴ σ'
ἐχαστρέρησε, μπερμπάντη ! . . . Ἀκουσε, καλὴ μου κο-
πέλλα· χάρισε μου, παρακαλῶ τὸ χρυσὸ ὄνομά σου.

ΦΑΙΔΡ. Σοφία, κύριε. (χαιρετῶσα).

ΙΩΑΝ. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Σοφία. Ἐγίνε ὑποδοχὴ εἰς
τὸν ὑπηρέτη μου, καθὼς πρέπει εἰς ἕναν ὑπηρέτη ἰδικό
μου ;

ΦΑΙΔΡ. Δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ καλλιτέρας, κύριέ μου.

ΙΩΑΝ. Ἄ, γριὺ σου ! Ἀλλὰ . . . τί διάβολο ! . . .
δὲν εἶναι κἀνεὶς ἐδῶ ; . . . ποῦ 'ς τὸν διάβολο εἶναι ὁ
πενθερός μου . . . ἡ γυναῖκά μου ;

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν.) Ὁ πενθερός του ! ἡ γυναῖκά
του ! . . . θεέ μου ! τί εἶν' αὐτό ; (πρὸς τὸν Ἰωάννην)
Θέλετε ἴσως νὰ εἰπῇτε ὁ κύριος Βερσενίδης καὶ ἡ θυγά-
της του ;

ΙΩΑΝ. Κιὰ δὲν ἔντρέπεσαι . . . ! τί ; τὸ ἴδιο εἶναι.
Ὅλα τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα Κἀτὶ μικρὰ πράγματα
μένει ἀκόμῃ νὰ συμφωνήσουμε.

ΦΑΙΔΡ. Τὰ ὅποια, καθὼς βλέπω, εἶναι τὰ σπουδαιό-
τερα.

ΙΩΑΝ. Ἄ, μπᾶ ! δὲν εἶναι ἔτσι. Τὴν σήμερον ἡμέραν,
κοπέλλα μου, τὸ πᾶν εἰς τοὺς γάμους εἶναι τὸ γρήμα.

(ἐξάγει ἐν μικρὸν κάτοπτρον ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ κατοπτρίζεται.)

ΦΑΙΔΡ. (σιγὰ τῷ Ὀλυμπίῳ) Ἐδῶ ἐπεκράτει φήμη ὅτι ὁ κύριός σου εἶναι νέος πολλῶν προτερημάτων καὶ ἐπιμελελημένης ἀνχτροφῆς, ἀλλ' εἰς τὴν πατρίδα σας φαίνεται πολὺ μικρὰ πράγματα ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ σχηματισθῇ τοιαύτη ὑπόληψις.

ΟΛΥΜΠ. (σιγὰ τῇ Φαίδρα.) Περιμείνατε ν' ἀποφανθῶσιν οἱ ἐνδικοφερόμενοι.

ΙΩΑΝ. Γιὰ 'πές μου, κοπέλλα μου. Εἶσαι ἡ δοῦλα θαρρῶ.

ΦΑΙΔΡ. Μάλιστα, κύριέ μου, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΙΩΑΝ. Ἐχω εὐχαρίστησι. Καὶ γιὰ 'πές μου, πῶς μ' εὐρίσκεis ; Πῶς σοῦ φαίνομαι ;

ΦΑΙΔΡ. Ἐξάίσιος ! ὠραιότατος, κύριέ μου !

ΙΩΑΝ. Εὐχριστῶ . . . ! Σπολλῆ ! . . . Μὴ πειράζεις ! . . . Εὐχαριστῶ ! (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ θέλει νὰ τὴν χадεύσῃ.)

ΦΑΙΔΡ. (ἀποσυρομένη τῷ Ἰωάννῃ.) Ὅλως διόλου ἐλησμονήσατε, Κύριε, τὴν αἰδῶ.

ΙΩΑΝ. Τί εἰν' ἐδῶ ; Νὰ, ὁ Γιάννης μόνον εἶναι. Μὴ σὲ μέλλει . . . Ἐννοῖα σου ὀδικός μου ἄνθρωπος.

ΟΛΥΜΠ. (παρατηρῶν αὐτὸν ἀγρίως.) Κύριε ! . . . Ἐχετε νὰ με διατάξῃτε τίποτε ;

ΙΩΑΝ. Ἄ ! . . . ναί . . . (πρὸς τὴν Φαίδραν.) Γιὰ νὰ

σου 'πῶ. Πάγαινε καὶ 'πές ε' τὰ ἀφεντικά σου πῶς ἦρθα.

ΦΑΙΔΡ. Ἀμέσως, κύριέ μου. (ἐξέρχεται).

ΙΩΑΝ. Ὅσον καλὸ κορίτσι μοῦ φαίνεται. . . . Ἄσεῖναι διὰ . . . Αἰ, ἀφέντη, πῶς βλέπεις ; Καλὰ κάνω τὸ μέρος μου ;

ΟΛΥΜ. Καλὲ τί λές ; Εἶμαι καταγοητευμένος μαζὺ σου. Ἀξίζεις αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ σὲ κρεμάσουν.

ΙΩΑΝ. Εὐχαριστῶ . . . ἡ καλωσύνη σας . . . Ἡ πληρωμὴ χωρὶς ἄλλο θὰ ἦναι αὐτή.

ΟΛΥΜΠ. Πρόσεχε, μὴ λέγῃς μωρίας, διότι θὰ μᾶς ἀνακαλύψωσι.

ΙΩΑΝ. Τί ; ἔχει ἐδῶ πολλὰς Μωρίας ἀφεντικό ν' ἀνασκουμπωθῶ;

ΟΛΥΜΠ. Ἀνοησίαις, βλάξ, ἐκατάλαβες; διότι θὰ μᾶς ἀνακαλύψωσι ἄφισε πλέον ταῖς κουταμάραις.

ΙΩΑΝ. Μὰ 'ξέρεις, ἀφεντικό, πῶς κ' ἡ κουταμάραις μετὰ καλὰ τὰ ροῦχα πολλὰς φοραῖς κάνουν τὴν τύχην του. Ὅμως μὴ σὲ μέλλει. τώρα 'ποῦ θὰ ῥθοῦν θὰ ἰδῇς πόσον ἔξυπνος θὰ φανῶ.

ΟΛΥΜΠ. Καὶ νὰ κάμνῃς περισσότερον τὸν σοβαρόν.

ΙΩΑΝ. Βρὲ θ' ἀλλάξω τρόπο, ἐννοιά σου· θὰ γείνω σοβερὸς, 'ποῦ νὰ κάνω καὶ ταῖς πέτραις νὰ ραγισθοῦνε ἀπὸ τὴν σοβαρότη μου.

ΟΛΥΜΠ. Σιωπὴ, ἔρχοντι.

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΒΕΡΣΕΝΙΔΗΣ, οἱ ἀνωτέρω καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΒΕΡΣ. Καλῶς ὄρισατε, κύριε Ὀλυμπίδη, καλῶς ὀρίσατε ! (ὁ Ἰωάννης παρατηρεῖ ἀπορῶν τὸν Ὀλυμπίδων πῶς δῆθεν δὲν ἀποκρίνεται· ὁ δὲ Ὀλυμπίδης τὸν κάμνει νεῦμα ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ ἀντιχαιρετίσῃ).

ΙΩΑΝ. ᾐ . . . ! Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ . . . τοῦ λόγου σας ;

ΒΕΡΣ. Σᾶς ζητῶ συγχώρησιν ἐὰν σᾶς ἔκαμα νὰ περιμένετε.

ΙΩΑΝ. Καλὲ ᾧς ἀφήσωμεν τώρα τὰ συχωροχάρτια. Μεταξὺ μας, κύριε πενθερὲ, πρέπει νὰ τὰ λέμε ἔτσι ἐλεύθερα. Ἐγὼ εἶμαι πάντοτε ταπεινότατος δοῦλός σας, καὶ προσκυνῶ σας.

ΒΕΡΣ. Σας εἶμαι καθυπόχρεως.

ΙΩΑΝ. Δοῦλός σας Προσκυνῶ . . . εὐχαριστῶ. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ὀραιοτάτη μου ἀρραβωνιαστικιά;

ΒΕΡΣ. Ἰδοὺ αὕτη ἔρχεται. (ἡ Σοφία εἰσέρχεται σοβαρά).

ΙΩΑΝ. (σιγὰ τῷ Ὀλυμπίδῃ.) Ἐγὼ νὰ μιλήσω πρῶτος ἢ αὐτή ;

ΟΛΥΜΠ. (σιγὰ τῷ Ἰωάννῃ.) Σὺ, ἀνόητε, ἀλλὰ μὲ τρόπον σοφόν.

ΙΩΑΝ. (σοβαρῶς.) Καλημέρα σας, κυρία σύζυγός μου ! τί κάνετε ; Εἴσθε καλά ;

ΣΟΦ. Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Ἡ εὐγενεία σας.

ΙΩΑΝ. Πολὺ καλὰ, εἰς χρόνους πολλοὺς . . . εὐχαριστῶ.

ΣΟΦ. Σας εὐχαριστῶ . . . διαφορευμένος !

ἸΩΑΝ. Νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ γεράσωμεν !

ΟΛΥΜΠ. (σιγὰ τῷ Ἰωάννῃ.) Ἄλλον τρόπον, βρὲ ἀνάστητε, ἄλλον τρόπον.

ΙΩΑΝ. (σιγὰ τῷ Ὀλυμπίῳ.) Ποῦδ σοβαρά; Ἐνοῶ σου. Σὲ βλέπω τέλος πάντων, ὠραιότατή μου ἀρραβωνιαστική. Πολὺ μ' ἀρέσει, πατέρα μου, ἡ κυρία Φαίδρα. Εἰς τὸ ταξεῖδι μου ἐπέρασα πολὺ καλὰ. . . δόξα σοι ὁ θεός ! (πρὸς τὸν Ὀλυμπίῳ.) Καλὰ ;

ΟΛΥΠ. (σιγὰ αὐτῷ.) Κακὰ, ψυχρὰ καὶ ἀνάποδα, κιτῆνος ! Πρόσεχε ἐκεῖ ποῦ σοῦ ὁμιλοῦν.

ΒΕΡΣ. Ἀγαπητά μου τέκνα, καλὸν εἶναι νὰ γνωρίσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Συνομιλήσατε ὀλίγον . . . συναναστραφῆτε.

ΙΩΑΝ. Σας εὐχαριστῶ, κύριε πενθερέ μου. Ἡ πολλή σας καλωσύνη.

ΒΕΡΣ. Μὴ διστάξης, Φαίδρα. θάρρος, κόρη μου. Γαμβρέ μου σὺς τὴν συνιστῶ. Ἰωάννη, ἀκολουθεῖ με. Πρέπει ν' ἀφήσωμεν ἐλευθέρους τοὺς μελλονύμφους. Ἐπομονή, γαμβρέ μου ! χαίρετε ! (ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Ὀλυμπίου.)

ΙΩΑΝ. Ἀντίο, πενθερέ μου ! ἔστο καλό ! (πρὸς τὸν Ὀλυμπίδην, ὅστις ἀποχωρῶν κάμνει πρὸς αὐτὸν νεῦμα). Ἐννοῖα σου, ἀφέντη ! ἔννοια σου ! (καθ' ἑαυτόν). Καλὸ πρᾶματάκι, μὰ τὸ θεό ! Εἶναι νὰ τὸ χάψη κανεῖς σὰν ριχάτ-λουκοῦμι.

ΣΟΦ. (καθ' ἑαυτήν). Ἀχ ! Νὰ εἴμποροῦσα νὰ τὸν κάμῃ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ! Ἐδῶ χρειάζονται εὐγένεια καὶ καπατσοσύνη.

ΙΩΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). Τὶ νὰ τῆς ἴπῳ τώρα ; . . . Βρὲ ἐμπρός ! ἄρπαξε τὴν κουθέντα ἀπ' ὅπου τύχη. . . θὰ τὸ χτυπήσω ὑποπροστά, κι' ὅ,τι ἔγῃ ἔγῃκε. — Ὡραία μου καὶ χαριτωμένη μου Φαίδρα, ὁ πατέρας μας πολλάκις φοραῖς δηλ. εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σπητιοῦ μας μοῦ εἶπε νὰ ἔχω ὑπομονή Ἀχ ! πῶς νὰ ἔχω ὑπομονή ποῦ ἐδῶ μέσα ἀκούω νὰ κατατρέχῃ ποτάμι ἢ φλόγα τοῦ ἔρωτος;

ΣΟΦ. Ἀχ ! Κύριε Ὀλυμπίδη μου ! Ἀνισωστάς κ' ἤξευρα πῶς σὰς κοστίζει πολὺ νὰ ἔχετε ὑπομονή, τότε τί ἄλλο ἠθελες ; Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τὸ κάνετε ἔτσι ἀπὸ εὐγένεια.

ΙΩΑΝ. Μπα, ποῦ νὰ μὲ φάῃ ἡ μαύρη γῆς ἂν τὸ κάνω ἔστα ψέματα. Ἐγὼ σὲ βλέπω καὶ λιώνω σὰν τὸ ἀλιματοκέρι, καὶ ἡ εὐγενεία σου μοῦ λές κολοκύθια ;

ΣΟΦ. Ὅχι, Ὀλυμπίδη μου ! Δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου, μὲ συχώρεσι νὰ σὰς βλέπω νὰ ὑποφέρετε τόσο. . . Ἀλλὰ τί νὰ σὰς ἴπῳ ; . . . Ἐπειδὴς ἐγὼ ἔχω τὸ λόγον

μου . . . ποῦ σᾶς τὸ λέω αὐτό. . . φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶναι τόσο μεγάλη. . .

ΙΩΑΝ. Καλὲ τί λές, μάτια μου; Ἐμεγάλωσε βέβαια, ἔγεινε γίγαντας κ' ἐθέριωσε. Ἀναψε φωτιὰ μέσα μου, φωτιὰ, καμίνι ἄσβεστο!

ΣΟΦ. Καλὲ τί λές, Ὀλυμπίδη μου· δὲν τὴ πιστεύω νὰ μὲ ἀγαπᾶς τόσο πολύ.

ΙΩΑΝ. Δὲν τὴ πιστεύεις; Νὰ φάγω τὰ κόκαλα τοῦ πεθεροῦ καὶ νὰ σὲ ἰδῶ πεθαμένη.

ΦΑΙΔΡ. (ἐμφανιζομένη καὶ καθ' ἐαυτήηρ). Θεέ μου! Τί ζῶν εἶναι αὐτός!

ΣΟΦ. Ἀχ, κύριε Ὀλυμπίδη, μοῦ ἐκάματε τὴν καρδιὰ μου περιεόλι μὲ τὰ γλυκάσας λόγια. Γιὰ ἔμένα δὲν σᾶς λέγω τίποτε γιὰ τί ὁ θεὸς τὸ ἔξέρει τί λαῦρα ἀκοίμητη καίει ἐδῶ μέσα.

ΙΩΑΝ. Ἀχ! φεγγάρι μου, γιομόρεγκο, γιομόφεγκο, γιατὶ μὲ βασανίζης;

ΣΟΦ. Πρέπει ὁμως νὰ ἔχετε ὑπομονή. Ἡλιε φτακά-θαρε!

ΙΩΑΝ. Ἐχω . . . ἔχω καὶ χωρίς νὰ θέλω ὁ κακομοίρης (βλέπων τὸν Ὀλυμπίδην ὅστις τὸν παρατηρεῖ.) Πῶ, πῶ, ὁ ζηλιαρόγατος! Παραφυλάει μὴ τύχη καὶ τοῦ; ἀρπάξω τὴν πέρδικα.

ΣΟΦ. Καὶ ἐγώ . . . (βλέπουσα τὴν Φαίδραν ἥτις τὴν παρατηρεῖ). Ἄ μὲ παραφυλάτται ἡ κυρά. Τώρα νὰ ἰδῇ.

ΙΩΑΝ. Τί ἔχεις Ἀρετοῦσα μου; τί θλίψες, τί μαντάτα

ΣΟΦ. Τίποτε λουζουνάρι μου. (κράζουσα κομπαστικῶς). Μωρή Σοφία ! Σοφία !

ΦΑΙΔΡ. (πλησιάζουσα). Κυρία !

ΣΟΦ. Φέρε μας δύο πολυθρόνες.

ΦΑΙΔΡ. (κάμνει νὰ φύγῃ). Ἀμέσως.

ΙΩΑΝ. Τί ταῖς θέλεις Δόμνα μου ;

ΣΟΦ. Νὰ καθίσωμε, Ἀγγελέ μου. (πρὸς τὴν Σοφίαν)
Σοφία !

ΦΑΙΔΡ. Ὅρίστε !

ΣΟΦ. Φέρε μου καὶ τὴν κολώνια.

ἸΦΑΝ. Καλὲ τί τὴν θέλεις ; ἐγὼ εἶμαι κολόνα γιὰ σέ.

ΣΟΦ. Φέρε καὶ τὸ σάρωμα μαζύσου.

ΦΑΙΔΡ. Ἀμέσως Κυρία ! (καθ' ἑαυτήν). Τὸ ζῶον, ἐπιδείξεις θέλει νὰ κάμῃ.

ΣΟΦ. Καὶ τὸ λιουρινόλαδο.

ΦΑΙΔΡ. Ἀμέσως. (φρεύγει γελῶσα).

ΙΩΑΝ. Φαίδρα μου, τί ἔχεις ; καὶ θέλεις ρετσίνόλαδο ;

ΦΑΙΔΡ. (ἐκ τῆς θύρας). Ἐγώ ; (καθ' ἑαυτήν) ὦ διάβολε, πρὶν ὀλίγον νὰ προδοθῶ. (ἐμβαίνει).

ΣΟΦ. Ὀλυμπία μου, ἐπειδή της . . . καὶ διότι τέλος πάντων πολλάκις φορὰς μὲ πίνει λιγοθυμία, ἐχθὲς τὸ βράδι, πάρε λύχνο πρὶν νὰ φᾶς ἐλιγοθύμισα.

ΙΩΑΝ. Μωρ' ἀκούς ἐκεῖ, πρὶν φάγῃ πίνει τὸ λύχνο μὲ τὸ φτύλι, πῶς δὲν πεθίνει κίχλας Ἄς ᾔναι δά.

ΦΑΙΔ. (εἰσερχομένη) Ἴδου Κυρία. (οὐγὰ) ζῶον, πολὺ παρεκτρέπεται.

ΣΟΦ. (πρὸς τὴν Φαίδραν χαμηλοφώνως). Καλὲ δὲν τὸν ἑντρέπομαι καθόλου. (καθ' ἑαυτήν) ἄς κάμω ἐγὼ τὴ δουλειά μου καὶ βλέπεις ὕστερα.

ΙΩΑΝ. Λοιπὸν δὲδό μου ματάκια τί μ᾽ ὀλεγες ;

ΣΟΦ. Ψυχίτσα μου, νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονήν.

ΙΩΑΝ. Χρυσό μου καναράκι! πῶς νάχω ὑπομονή, ποῦ ἐδῶ μέσα εἶναι ἓνας φοῦρνός ! . . καμίνι καὶ τὸ αἶμα μου βράζει σὰν καζάνι τοῦ ρακιοῦ ! πῶς νὰ μὴ φωνάζω, φωτιά ! φωτιά !

ΦΑΙΔΡ. Ἀλλοίμονον, θεέ μου, τί ἐκτρομαεῖναι αὐτός!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΗΣ καὶ οἱ ἄνθρωποι.

ΟΛΥΜΠ. Φωτιά θέλετε αὐθέντα ;

ΙΩΑΔ. Ὅχι φωτιά ὅχι ! νερό ! νερό ! (πρὸς τὸν Ὀλυμπίδην). Γιὰ νὰ σοῦ ἴπῳ ἀφέντη, αὐτὴ μ' ἐρωτεύθηκε κιόλας καὶ χωρὶς νὰ θέλω θὰ μὲ πάρῃ.

ΟΛΥΜΠ. Σὲ τὴν χαρίζω ἂν θελήσῃ νὰ σὲ πάρῃ, κάμε τὴν τύχην σου.

ΙΩΑΝ. Ναὶ, ναὶ, ἀρέντη, ἂν θέλῃς πάρῃ καὶ σὺ τὴ δοῦλα.

ΣΟΦ. Τὸν ἔχω ποῦ τὸν ἔχω. Αἶ, ἔχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ μᾶς ταῖς φτωχιαῖς.

ΦΑΙΔΡ. Κυρία ἀγαπᾶτε τίποτε ἄλλο ;

ΣΟΦ. Ἄμ' ἐγὼ σοῦ τὸ'λεγα πῶς ὅταν ρίξω τὸ ἀγκίστρι μου, καὶ φώκια νὰ 'νε δὲν μοῦ γλυτώνει ἔλα φύγε τώρα·

ΟΛΥΜΠ. Ζῶον τί τάχασες ! δὲν ὀμιλεῖς ; θάρρος λοιπόν (ἀναχωρεῖ). Λοιπὸν Φαίδρα μου !

ΣΟΦ. Τί σοῦ ἔλεγε αὐτός ὁ χάχας ;

ΓΙΑΝ. Τίποτε, τοῦ εἶπα νὰ μὲ λουστράρη τὰ παπούτσι.

ΟΛΥΜΠ. Ἄ τὸν ἀχρεῖτον !

ΣΟΦ. Ἄμα δὲν σ' ἀκούει διώζει τον μὲ συμπάθιο.

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτὸν) ὦ τῆς ἀηδίας σου μέλλουσα συζυγός μου.

ΓΙΑΝ. Ἄ ! βέβαια . . . ἀλλὰ τώρα ἃς τελειώσωμεν αὐτὴ τὴ δουλιὰ π' ἀρχήσαμε . . . Ἐλέγχαμε λοιπόν . . . ἃ ! ναί ! . . . Ἀχ ! πάπια τοῦ γιγαλοῦ μὴν ἀγαπᾶς ἀλλοῦ ; πέριδικά μου πλουμισμένα δὲν μὲ εἶπες ἀκόμη ἐκείνον τὸ γλυκὸ λόγῳ « σ' ἀγαπῶ ».

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν) Καλὲ θεέ μου τί τέρας εἶναι αὐτός !

ΣΟΦ. Ἄχ γλᾶρε τοῦ οὐρανοῦ ποῦ περπατᾷς, παντοῦ πῶς νὰ τὸ πῶ ὅπου ἡ ἐντροπὴ, ἡ συστολὴ, ἡ σεμνότη, μὲ συμπάθιο . . .

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐ ! τὴν ἀγράμματον . . .

ΣΟΦ. Αἶ καλὰ . . . νά ! Σ' ἀγαπῶ ! . . . ἄχ ! . . . μάνα μου πῶς ἐντράπηκα ;

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτὸν) ὦ τῆς ἀηδίας !

ΓΙΑΝ. Ἀχ ! οὐρανέ μου μὲ τ' ἄστρα, καὶ γῆς μὲ τὰ χορτάριά μου.

ΦΑΙΔΡ. (*καθ' ἑαυτήν*) ὦ τὸν ἀναιδῆ !

ΣΟΦ. Πῶς φοβοῦμαι ! Σὰν γνωριστοῦμε ὁμῶς ἀπὸ κοντήτερα ἢ πανουσιότης σου δὲν θὰ μὲ ἀγαπᾷς.

ΓΙΑΝ. Τὸ ἐναντίο μάλιστα Ἀφροδίτη μου κυρία ἱλαρότατη θεά !

ΦΑΙΔΡ. (*καθ' ἑαυτήν*) Ἄ ! μὰ αὐτὸς δὲν ὑποφέρεται.

ΣΟΦ. Καλὲ τὸ ξεύρω τοῦ λόγου σας μὲ δίνετε περισσότερη ἀξιοσύνη ἀπ' ὅ,τι ἔχω, μὲ συχώρεσι.

ΓΙΑΝ. Μὲ κατηγορεῖς, κυρία μου, διότι φέρνουμε τάχα καὶ δηλαδὴ μὲ πολὺ θάρρος ; Βέβαια ἔπρεπε νὰ ὀμιλῶ γονατιστὸς (*γονατίζει στρώρων τὸ μαρδύλιόν του.*) Νὰ μὴ χαλάσω τὸ βρακὶ ποῦ ἔκαμα γιὰ τοὺς γάμους μας.

ΣΟΦ. Ὅχι, δὲν πουλάκι μου σήκω ἀπάνου ! Ἄν ἐρωτᾷς καὶ ἀπὸ λόγου μου σὲ ὁποῖα κατὰστασι καὶ ἂν σὲ ἰδῶ σὲ ἀγαπῶ εἰς τὸν αἰῶνα μου καὶ γιὰ μένα θὰ ἦσαι Ἐρωτόκριτος.

ΓΙΑΝ. Ἄχ ! παγώνα μου καὶ ἐγὼ ἂν σὲ ἔβλεπα μὲ τὸ βαρέλι νὰ ᾿ς τὸν ὦμο νὰ κουβαλᾷς νερὸ θὰ σὲ ἔπερνα καὶ θὰ σὲ εἶχα Ἀρετοῦσα μου.

ΟΛΥΜΠ. (*Γελῶν σπασμωδικῶς*).

ΦΑΙΔΡ. (*ὥσαύτως*).

ΣΟΦ. Μωρὴ Σοφία, τί γελᾷς ;

ΓΙΑΝ. Γκρεμιστῆτε ἀπ' ἐδῶ.

ΦΙΔΡ.)

ΟΛΥΜΠ.) (*γελῶντες κρύπτονται εἰς τὰ ἡμισκήνια*).

ΣΟΦ. Ἄχ! μάτια μου !

ΓΙΑΝ. Ἄχ ! ψυχὴ μου !

ΣΟΦ. Φῶς μου !

ΓΙΑΝ. Ἀγάπη μου !

ΣΟΦ. Νὰ δοκισθοῦμε νὰ μὴ ἀφίση ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ποτὲ μέχρι θανάτου.

ΓΙΑΝ. (καθ'ἑαυτόν) Αὐτὸ ἤθελα καὶ ἔγι, βοήθα μωρὴ τύχη.

ΣΟΦ. (ἐπίσης) Ἐλα βοήθα τώρα κατακαυμένη μοῖρα.

ΓΙΑΝ. Δὸς μου τὸ ζαχαρένιο χεράκι σου, δοκιζούμασθε ὅτι θὰ ἀγαπιούμασθε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

ΓΙΑΝ. Σκιαὶ σεπταὶ τῶν προγόνων μας ἐξευγενίσθητε ἤδη παρὰ τῆς μοίρας καὶ σκληροπισθῆτε ἐκ τοῦ τάφου σας. (καθ'ἑαυτόν) Τὸ θυμοῦμαι ἀπὸ ἓνα βιβλίο.

ΣΟΦ. Ἐχετε προγόνους κύριε Ὀλυμπίδη ;

ΓΙΑΝ. Ὅχι, Φαῖδρα μου τὸ σπούδασα εἰς τὸ Παλιό-πιστήμιον.

ΦΑΙΔΡ. Ἄς διτκόψω αὐτὴν τὴν ἀηδὴ χωμωδίαν! Κυρία!

ΣΟΦ. Τί θέλεις Σοφία !

ΦΑΙΔ. Σὰς περιμένουν (σιγὰ) φθάνει πλέον ἀνόητος.

ΣΟΦ. Σένα κουάρτο ἔφθασα.

ΟΛΥΜΠ. Κύριε !

ΓΙΑΝ. Τί θέλεις μωρὲ Γιάννη ;

ΟΛΥΜΠ. Σὰς ζητοῦν (καθ'ἑαυτόν) μὲ ἀηδίσες ζῶν.

ΓΙΑΝ. Σένα μενοῦτο ἔφθασα ! Ἐχε γιὰ φεργάδα μου γιὰ τὴν ὥρα, καὶ πάλι τὰ ξαναλέμε.

ΣΟΦ. Ἀντίο θωρακοτόμου καὶ τρικαταρτόμου καράβι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄρτιο πέρδικά μου, ἄρτιο πάπια μου,
Ἐδῶ σὲ περιμένω ρὰ ἔλθης μάτια μου,
Ἐχῶ ρὰ σὲ μιλήσω διὸ λόγια ρὰ σοῦ πῶ
Καὶ ρὰ σὲ φανερώσω ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

ὦ χαρά μου, τί χαρά μου περδικοῦλά μου χρυσὴ!
Ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ καρδιά μου εἶσαι μάτια μου ἐσύ.
(δις καὶ οἱ δύο).

ΣΟΦΙΑ.

Ἄρτιο ἀετέ μου φεγγάρι τ' οὐρανοῦ
μὲ τρέλλαντες ψυχὴ μου μοῦ πῆρες καὶ τὸ ροῦ.
Μὲ ἔκαψες τὴν καρδιά μου καὶ πλέον δὲν μπορῶ
Τὴν νύκτα δὲν κοιμοῦμαι καὶ κλαίγω σὰν μωρό.
ὦ χαρά μου, τί χαρά μου, Ὀλυμπίδη μου χρυσέ,
Ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ ζωὴ μου εἶναι πλέον δι' ἐσέ;

(Ἀναχωροῦσι καὶ οἱ δύο ὁ εἰς δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος
ἀριστερά).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΦΑΙΔΡΑ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑΔΗΣ.

ΟΛΥΜΠ. Σοφία, ἤμπορῶ νὰ σὲ ὁμιλήσω ;

ΦΑΙΔΡ. Εὐχαρίστως Κύριε.

ΟΛΥΜΠ. (καθ' ἑαυτόν) Ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν ὅτι αὐ-
τὸ τὸ δουλικὸ μὲ κάμνει ἐντύπωσιν).

ΦΑΙΔΡ. (καθ'εαυτήν) Περίεργον αὐτὸς δ' ὑπηρέτης με κατέλθεξε λοιπὸν, Κύριε!

ΟΛΥΜΠ. Σοφία! Ἐάν ἡμην πλούσιος καὶ ἐκ καλῆς οἰκογενείας . . . Ὁ ἔρωσ μου θὰ διήγειρεν τὴν ἀποστροφὴν σου . . . ἄλλ' ἡ οἰκειότης μεταξὺ ἡμῶν . . . ἤθελα νὰ εἶπω ἐάν σᾶς ἡγάπων . . .

ΦΑΙΔΡ. Κύριε . . .

ΟΛΥΜΠ. Ἦν μὲ ἐδέχεσο σύντροφον τοῦ βίου σου;

ΦΑΙΔΡ. Ἀλλοίμονον! Ἀλλ' ὁ πατήρ . . . ὁ αὐθέντης μου ἤθελα νὰ εἶπω . . .

ΟΛΥΜΠ. Ὁ αὐθέντης σου! . . . Ἀκουσον λοιπὸν, Σοφία. Δὲν εἶμαι ὑπηρέτης.

ΦΑΙΔΡ. ὦ θεέ μου καὶ ποῖος εἴσθε λοιπὸν;

ΟΛΥΜΠ. Ὁ Ὀλυμπίδης! ὁ περυσισχθεὶς δὲ ὡς νυμφίος τῆς κυρίως σου εἶναι ὁ ὑπηρέτης μου Ἰωάννης.

ΦΑΙΔΡ. Καλὲ τί μὲ λέγετε; σεῖς ὁ ἴδιος. . .

ΟΛΥΜΠ. Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ὁ ἀληθὴς μνηστήρ της.

ΦΑΙΔΡ. (καθ'εαυτήν) ὦ χαρά. (πρὸς τὸν Ὀλυμπίδην) Ἀλλὰ, κύριε. . . θὰ δυνηθῇτε ὑμεῖς. . .

ΟΛΥΜΠ. Τὸ πᾶν Σοφία μου! τὸ πᾶν διὰ τὸν ἔρωτά σου! εἰπέ μοι, εἰπέ μοι μόνον ὅτι μὲ ἀγαπᾶς. (λαμβάνει τὴν χεῖρά της).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΒΕΡΣΕΝΙΑΔΗΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΒΕΡΣ. (εἰσερχόμενος καὶ βλέπων αὐτούς). ὦ ! ὦ
σὰς συγχαίρω διὰ τὸν Πλατωνικὸν ἔρωτά σας.

ΟΛΥΜΠ. Κύριε. . . αὐθέντα μου. . . ἔλαβον τὴν τόλ-
μην . . . διότι δὲν ἤξεύρω . . .

ΒΕΡΣ. Δὲν ἤξεύρεις ἔ ! . . Ἐγὼ ὅμως ἤξεύρω, κύριε
ὑπὲρτα ὅτι ἐρωτεύθης τὴν ὑπηρέτριάν μου· δὲν εἶναι
ἄληθές ;

ΟΛΥΜ. (καθ' ἑαυτὸν) ὦ διάβολε, δὲν ἤξεύρω τινὰ εἰπῶ.

ΒΕΡΣ. Δὲν ὁμιλεῖς ; Σὺ τί λέγεις Σοφία, εἶσαι σύμ-
φωνος ;

ῬΑΙΔΡ. Αὐθέντα μου . . . ἐγὼ . . . ἐὰν ὑμεῖς τὸ θέ-
λετε. . .

ΒΕΡΣ. Ἐγὼ τὸ θέλω καὶ τὸ ἐπιθυμῶ ἀλλὰ. . . . ὁ
γαμβρὸς τί λέγει. . .

ΟΛΥΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἀλλοίμονον ! τὸ πρᾶγμα καταντᾷ
σπουδαῖον καὶ ὅμως μὲ ἀρέσει.

ΒΕΡΣ. Λοιπόν ! !

ΟΛΥΜΠ. Κύριε . . . εἶμαι . . . ὁ . . . τί διάβολο νὰ
εἰπῶ ; νὰ νυμφευθῶ μίαν ὑπηρέτριάν καὶ ὅμως εἶναι ὡ-
ραία. Ἀλλ' ὁ πατήρ σου καταντᾷ προσβολή καὶ δὲν ἔ-
πρεπε νὰ τολμήσης . . . ἀλλὰ ἄς ᾔηται εἶσαι ὑπηρέτης
καὶ εἶναι ὑπηρέτρις, ὅμοιος τὸν ὅμοιον λέγει ἡ παροιμία.

ΟΛΥΠ. Ἀλλὰ κύριε . . . δὲν εἶμαι . . . (καθ' ἑαυτόν) ὦ
διάβολε (πρὸς τὸν Βερσενιδὴν) Ναὶ κύριε εἶμαι σύμφωνος.

ΒΕΡΣ. Δόξῃ τῷ θεῷ! λοιπὸν ἀπαιτῶ ὡς αὐθέντης τῆς
νὰ δώσης τὴν χεῖρα σου ἐνώπιόν μου.

ΦΑΙΔΡ. (καθ' ἑαυτήν) Ἀχ καὶ ἂν ἤξευρε! Αὐθέντα . .

ΒΕΡΣ. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἐγὼ τὸ θέλω.

ΟΛΥΜΠ. Ἀποῦ τὸ θέλετε ἄς ᾔναι (τείνει τὴν χεῖρά
του).

ΒΕΡΣ. Καλὰ τὰ περαιτέρω εἶναι διὰ λογαριασμόν μου
Σοφία ὕπαγε νὰ φωνάξῃς τὴν Φαίδρα καὶ σὺ Γιάννη τὸν
αὐθέντη σου.

ΦΑΙΔΡ. (ἀναχωροῦσα δεξιὰ) Μὲ νομίζει ὑπηρέτριαν.

ΟΛΥΜΠ. (ἀναχωρῶν.) Δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος ὅπου νυμ-
φεύομαι ὑπηρέτριαν (φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΒΕΡΣΕΝΙΑΔΗΣ (μόνος).

ΒΕΡ. Αὐτὸ θὰ εἶναι περίεργον καὶ συνάμα κωμικότα-
τον . . Ἀλλὰ νὰ ἤξευρα πῶς ἡ θυγάτηρ μου ἔστειρξε τόσων
εὐκόλως. . . . Ἄ! εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ τε-
λειώσῃ αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸ σύμπλεγμα.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΒΕΡΣΕΝΙΔΗΣ, ΣΟΦΙΑ καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΣΟΦ. (εἰσερχομένη δεξιόθεν) Τί θέλεις πατέρα.

ΓΙΑΝ. (ὁμοίως ἀριστερόθεν.) Ἐδῶ εἶμαι πεθερέ μου.

ΒΕΡΣ. Λοιπὸν γαμβρέ μου πῶς εὐρίσκεις τὰ πράγματτα σὰς ἀρέσει ἡ νύμφη ;

ΓΙΑΝ. Ἀκούς ἐκεῖ ἂν μὲ ἀρέση λέγει ; ἔρχομαι μὲ ἀπόφασι στερεή καὶ ἀποφασισμένη.

ΒΕΡΣ. Πολὺ καλὰ ! Σὺ δὲ Φαίδρα ;

ΣΟΦ. (καθ' ἑαυτήν) Ἄχ παναγίτσα, ἡ καρδιά μου κτυπᾷ σὰν νταβούλι, μὰ πῶς διάβολο ὁ ἀφέντης μου μὲ πνδρεύει μὲ τὸν γαμβρό του !

ΒΕΡΣ. Λοιπὸν Φαίδρα !

ΓΙΑΝ. ὦ μανοῦλα μου καὶ σὰν μάθη ὁ πεθερός μου πῶς εἶμαι δοῦλος ! ἀλλὰ σὰν στεφανωθοῦμε ἀντίο μαστέλο !

ΣΟΦ. Ἄμα τὸν στεφανωθῶ ἔχε γιὰ κ' ἐγλύστρια.

ΒΕΡΣ. Τέλος πάντων θὰ τελειώσωμεν ;

ΣΟΦ. Νζίσκε τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν θέλω.

ΒΕΡΣ. Δόξα σοι κύριε!

ΓΙΑΝ. Δόξα σοι ὁ θεός !

ΒΕΡΣ. Τότε λοιπὸν δώσατε τὰς χεῖράς σας !

ΓΙΑΝ. Ἄχ περδικά μου πλουμισμένη !

ΣΟΦ. Ἀχ κόκορά μου στρογγυλέ !

ΒΕΡΣ. (γε.λωρ κρυφίως.) Ὑπάγω νὰ φέρω τὸν συμβολαιογράφον, σεῖς συνδιαλεχθῆτε.

ΣΟΦ. Ἐμεῖς διαλεχτήκαμε καλᾶ.

ΓΙΑΝ. Ἀχ ! ζαχαρένιο μου στοματάκι δὲν ἔχω ὑπομονὴ πλέον ! Ἡ κράση μου δὲν βαττάει.

ΣΟΦ. Ἐγὼ πρέπει νὰ τὸ πῶ αὐτὸ γιατί . . . (καθ' ἑαυτήν) ἄχ καὶ ἂν μάθῃ πῶς εἶμαι δούλα ἐφ' ὅτ' ἂν με χωρίσῃ.)

ΓΙΑΝ. Ἀχ κοκόνια μου.. (καθ' ἑαυτόν) μωρὲ ἂν μάθουν πῶς εἶμαι δούλος καὶ με πιάσουν με κανένα κοντόξυλο, πῶς νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ τὸ πῶ ;

ΣΟΦ. Ἀχ ! Ὀλυμπάκη μου ! θέλω νὰ σοῦ πῶ καὶ δὲ μπορῶ.

ΓΙΑΝ. Ἀχ ! Φαίδρα μου ! Καὶ ἐγὼ . . . δηλαδή πρέπει νὰ σὲ πῶ τάχιστα . . . ὅτι ὅπως με βλέπεις . . . δηλαδή ἡγουν δὲν εἶμαι αὐτὸς ποῦ βλέπεις . . . ἀλλὰ ἡγουν . . . ἔχω καὶ μία δυστυχία, μία δυστυχία.

ΣΟΦ. Δυστυχία τί δυστυχία !

ΓΙΑΝ. Δηλαδή . . . ἄκουσε. . . ἴδες ποτέ σου ἐκείναις ταῖς χρυσαῖς καδέναις τῆς ψεύτικαις ;

ΣΟΦ. Αἶ !

ΓΙΑΝ. Ἴδες πῶς φαίνωντε χοντραίς καὶ γυαλιστερές ;

ΣΟΦ. Αἶ !

ΓΙΑΝ. Ἴδες ὕστερα πῶς ἀπὸ λίγο λίγο ποῦ χάνουν τὴ γιγλάδα τους καὶ βγαίνουνε κούφαις ;

ΓΙΑΝ. Ἴδες ποτέ σου στὸ θέατρο ἐκείνους ποὺ κἀνουνε τῆς βασιλιχίδες καὶ τοὺς ἐφτακράτορας ;

ΣΟΦ. Αἶ !

ΓΙΑΝ. Καὶ ὕστερα βγαίνουνε ἔξω μὲ τὸ σουρτουκάκια καὶ νὰ τοὺς γίνονται καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

ΣΟΦ. Ἴδες καὶ σὺ ποτέ σου κάλπικες λίρες πῶς εἶναι ὁμοίαις μὲ ταῖς χρυσαῖς καὶ ἔχουν 40 παράδες ἢ μία ;

ΓΙΑΝ. Αἶ !

ΣΟΦ. Ἴδες ποτέ σου ταῖς μαῖμοῦδες ποὺ τοὺς βάζουνε φουστάνια καὶ ῥόμπες ;

ΓΙΑΝ. Αἶ !

ΣΟΦ. Ἴδες ὕστερα πῶς φαίνωντε σὰν μεγάλες κυρίαις τοῦ συρμοῦ ;

ΓΙΑΝ. Αἶ !

ΣΟΦ. Αἰζῆς καὶ ξερὸς νὰ αὐτὸ εἶναι καὶ ἐγὼ εἶμαι . . . ἡ δούλα !

ΓΙΑΝ. Βρὲ τῇ μαῖμοῦ ! ἀμ' ἐγὼ ξέρεις ποιὸς εἶμαι.

ΣΟΦ. Ποιὸς.

ΓΙΑΝ. Ὁ δοῦλος

ΣΟΦ. Ὁ δοῦλος ! Βρὲ τὸν οὐραγκοτάγκο !

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

*Οἱ ἄνω, ΒΕΡΣΕΝΙΑΔΗΣ καὶ ἔπειτα ΟΛΥΜΠΙΑΔΗΣ
καὶ ΦΑΙΔΡΑ.*

ΒΕΡΣ. (*Εἰσερχόμενος στέκει ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς*)

τῆς ὀπισθεν τῶν ὑπηρετῶν.) Γιάννη ! Σοφία !

ΓΙΑΝ. (στρέφωρ δεξιά). Ὅρίστε !

ΣΟΦ. (στρέφωρ ἀριστερά). Ὅρίστε !

ΟΛΥΜΠ. (ἐκ τῆς ἀριστερᾶς θύρας) Ὅρίστε !

ΦΑΙΔΡ. (ἐκ τῆς δεξιᾶς) Ὅρίστε !

ΒΕΡΣ. Φαίδρα κόρη μου ! Ὀλυμπίδη γαμβρέ μου, ἔλθετε ἐδῶ.

ΣΟΦ. καὶ ΓΙΑΝΝ. Πατέρα μου. (Καὶ οἱ δύο συγχρόνως τρέχουν πρὸς τὸν Βερσερίδην).

ΓΙΑΝ. Καλῶς τὸν πεθερό μου.

ΒΕΡΣ. Μὴ βιάζεσθε, φθάνουν πλέον τὰ ἀστεῖα. Φαίδρα, ἰδοὺ ὁ σύζυγός σου. Ὀλυμπίδη, ἰδοὺ ἡ σύζυγός σου, ἔλθετε νὰ σᾶς εὐλογήσω.

ΟΛΥΜΠ. ὦ εὐτυχία αὕτη εἶναι ἡ θυγάτηρ σου ;

ΒΕΡ. Μάλιστα κύριε Ὀλυμπίδη ! Ὁ πατήρ σου μὲ ἔγραψε τὴν πανουργίαν σας, καὶ τὰ σχέδιά σας ἀπεκρούσθησαν ἐπιτυχῶς.

ΓΙΑΝ. Ἀφέντη, ἀμ' ἐμᾶς θὰ μᾶς ἀφήσης μὲ ξερὰ τὰ χέρια, ὕστερα ἀπὸ τόσο κόπο ;

ΒΕΡΣ. Σᾶς τὸ ὑπeschέθηκα, δώσατε τὰς χεῖράς σας καὶ ᾶς ἐπαληθεύσῃ καὶ πάλιν ἡ κοινὴ παροιμία «Ὅμοιος τὸν Ὅμοιον».

ΓΙΑΝΝΗΣ μόνος.

Δὲν τὸ Ἰπίζα δὲν τὸ Ἰεγα οὔτε ἔς τὸ ροῦμου τὸ Ἰχα
Τὸ ρόδο ποῦ καμάρωρα τὰ Ἰδγῆ βρωμομοιλόχα.

ἀμφοτέροι.

Πῆρ' ἀφέρτης τὸ καράρι καὶ ὁ Γιάννης τὴν Σοφίαν
εὐμορφος τὴν εὐμορφάδα καὶ ἄσχημος τὴν ἀσχημιά.
Νὰ ζήσωμε χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένα καὶ καλά.

ΣΟΦΙΑ.

Οὔτε 'ς τὸ ὄνειρο ποτὲ τὸ πιστεῦναι Γιαννάκη
Πῶς θὰ κυλίσ' ὁ τέντζερες γὰ εὖρη τὸ καπάκι.

ἀμφοτέροι.

Ὅμοιος πρέπει μὲ τὸν ὅμοιο τὴν ζωὴν του γὰ περὶ
Καὶ τὸ ζάρι πάει 'ς τὸ μῦλο ὅσον θέλει κι' ἄς γυρνᾷ.
Νὰ ζήσωμε χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένα καὶ καλά.

Τ Ε Λ Ο Σ.

